

Per-Olof Johansson

Lokallisten

i

**Allerød
1974 -1994**

Allerød 1993

tekst:per-olof johansson
titel: lokallisten i allerød 1974-1994 / oles liste
oplag:150 eks.
udgiver: lokallisten i allerød 1993
adresse: c/o box 58, 3450 allerød
tryk: ETB-Allerød
ISBN 87-98 46 97-0-3

Lokallisten siger farvel.

Lokallisten i Allerød siger med udgangen af denne valgperiode farvel og tak. Ikke fordi vi føler at opgaven er løst, langt fra. Listen har imidlertid aldrig fungeret som traditionel organisation, men har på ægte græsrodsvis været identisk med de mennesker, som deltog aktivt. Og da ingen af de nuværende aktive har mulighed for at fortsætte, finder vi det rigtigst at ophøre. Andre vil så måske få øje på, at et initiativ er nødvendigt. Kan de hente inspiration i det Lokallisten har stået for, vil det være os kært, men vi foreslår at det bliver under eget og nyt navn.

Program.

At skulle fortælle om listens program minder lidt om at lave valgmateriale, og det er jo ikke hensigten. Nogle hovedpunkter må vi have med. Altså større åbenhed om byrådsarbejdet var et hovedmål, som vi bl.a. prøvede at leve op til ved at stille spørgsmål, rejse debat, skrive i aviserne. En ligebehandling af borgerne - og af byrådsmedlemmerne! Hvad sagde den kommunale styrelseslov om dette og hint, og levede man op til loven? Standpunktet har været, at en af lovens fornemste opgaver er at beskytte mindretallet og at mindretallet må hævde sine rettigheder. Selvom vi fra starten af ikke havde overblik over det samlede byrådsarbejde, viste dette sig som en givtig indfaldsvinkel, anvendelig fra sag til sag. Den forelagte sag krævedes grundigt oplyst - eventuelt returneret til udvalg. Listens afvigende mening ført til protokol. Klage til Tilsynsrådet, når flertallet tilsidesatte styrelsesloven. Da lovene gerne stræber efter eller ønsker illusionen fremmet om ---- overblik og konsekvens, har det simple middel været - at sætte sig ind i grundlaget for den forelagte sag. At føre politik på det grundlag indeholder selvfølgelig kritik af det som allerede foregår. Vi har lagt vægt på at repræsentere et socialt ansvar - for den enkelte og for lokalsamfundet. Den sociale sagsbehandling og kommuneplanlægningen blev derfor vigtige sagsområder, men vi lod intet område være os fremmed! Vi - siger jeg, som den der har været med alle tyve år, i baggrunden eller forgrunden som det nu kunne falde sig. Jeg så selv sådan på det, at min opgave var at være en af vandbærerne.

1974 - 1978.

I 1973 trådte viceskoleinspektør Ole Pedersen ud af Allerød Byråds socialdemokratiske gruppe. Dels som konsekvens af partiets nu helhjertede opslutning om EF, dels som konsekvens af en uoverensstemmelse med den lokale gruppe.

Ved valget til nyt byråd foråret 1974 opstillede han derefter på sin egen liste, og da han var ene mand, var det naturligt, at vi døbte den "Oles Liste". Da Ole flyttede til Birkerød og med udgangen af 1982 udtrådte af byrådet, døb-

te vi listen om til Lokallisten, uden dog at ændre politik.

Vi finder det naturligt at lade vort farvel efter disse tyve år følge af en kort oversigt over, hvad det var vi lavede.

Skønt programmet har holdt sig, tog det naturligvis præg af de aktuelle begivenheder.

I 1974 var det en oplagt opgave at prøve på at slå en breche i den sammen-spisthed, som var borgernes umiddelbare indtryk af byrådet. Ole ville være den mistelten, som byrådet ikke kunne tage i ed.

Men udover den generelle kritik af partistyret, var planlægnings spørgsmål, mulighederne for fritidsbeskæftigelse for unge og færdiggørelsen af boligområdet i Lillerød øst listens mærkesager ved valget i 1974 .

Planlægningsarbejdet var blevet overdraget et privat firma, og kørtes på et rent teknisk, administrativt niveau. Etagehusbebyggelsen Ørnevang-Uglevang var afsluttet, men de lovede institutoner og nærbutikken lod vente på sig.

Ole kom i socialudvalget, og det lykkedes faktisk i sidste øjeblik (i forhold til en eller anden støtteordning) at få bygget børneinstitutionerne i Lillerød Øst . I mængder af sager blev Ole et aktivt led i skabelsen af tilfældige flertal. Ole var som den eneste blevet valgt på en enkeltmandsliste, men faktisk var der fire andre i byrådet som var alene om at repræsentere deres respektive partier. Sammen med disse holdt vi mandagen før byrådsmødet et offentligt møde om dagsordenen. Det kunne blive ret festligt, for politisk enighed var der jo ikke meget af, men den fælles usikkerhed om sagernes konkrete baggrund afklaredes tit af en tilhører, som netop kom i samme anledning. Så kunne flertallet i byrådet få sig en overraskelse om onsdagen og sagen gå om.

I planlægningsarbejdet var der imidlertid konstant flertal for de forkerte ting, hvor listen repræsenterede alternativet - men måtte nøjes med at manifestere sin modstand. Det gælder gennemførelsen af den byplanvedtægt for Lillerød bymidte, der forvandlede en villaby til et center, det gælder Nymølle-Blovstrød vejen, der amputerede Ravnsholt Skov, på trods af al snak om fredsskov. Det lykkedes dog at finde et flertal mod at totalbebygge Lyng Overdrev helt op til skovkanten

En hovedløs fremføren af et forslag til en betalingsvedtægt for kloakområdet medførte en klage til Tilsynsrådet fra Ole. Nogle skulle betale, andre have penge tilbage, alt sammen efter et uigennemskueligt system. Desuden var vedtægten fordelagtig for udstykkere, og det var borgmester Oskar Jensen netop, og da han havde medvirket til vedtægtens fremkomst, blev den annulleret på grund af hans inhabilitet. Vi forfulgte sagen og ikke manden. Alligevel ville det vel være menneskeligt, hvis han bar nag efter den tur han fik i vride-maskinen, men det har vi aldrig mærket noget til. Indsigtsfulde medarbejdere i kommunen dengang, som nu huserer andre steder, har udtrykt som deres ærlige overbevisning, at Oskar Jensen ikke havde nogen anelse om hvilken fordele vedtægten kunne rumme for ham selv.

Et nyt udvalg blev nedsat med Ole som formand, og en totalt anderledes ved-

tægt blev resultatet. Ganske vist på et hængende hår. Da situationen er ret typisk kan den få lov til her at repræsentere typen. Den nødvendige stemme kom fra partiet Venstre, hvor en enkelt valgte et særstandpunkt. Den nye vedtægt fungerede i mange år til alles tilfredshed, hvor den forkastede nær havde bragt kommunen på kogepunktet. Som et resultat af sagen blev et syndigt roderi i koakregnskaberne bragt for dagen - og bragt ud af verden.

1978 -1982.

Ved valget i 1978 opstillede Oles Liste på mere traditionel vis med 8 personer, og hele tre blev valgt. Det var naturligvis Ole Pedersen selv, Verner Nielsen og Eva Severin. Eva var næsten lige flyttet til byen, men havde da nået at være medstifter af en borgergruppe, der kritiserede kommunens mangel på daginstitutioner. Verner var midt i den forgående periode kommet ind på en suppleantplads for SF, men fik i 1977 besked om at melde sig ud af partiet. Ved valget i 1978 blev han alligevel opfordret af SF til at være deres spidskandidat, men betakkede sig. Han og Ole havde samarbejdet godt i socialudvalget, så vi oplevede ham ikke som "ny" på listen. Ved årsskiftet 80/81 udtrådte han desværre af byrådet, men vendte som vi skal se tilbage. Han var ikke den som trak stemmer -men det var tit ham der trak læsset!

Programmet var ikke nyt, skønt måske lidt mere strømlinet. Det kontante resultat efter sagen om betalingsvedtægten og kravet om flere daginstitutioner var imidlertid nok det som gjorde udslaget.

Med tre i byrådet blev der adgang til økonomiudvalget - og derved til større - men ikke uproblematisk- indflydelse. Sagerne kan følges tættere, men man binder sig lettere, og lettere for tidligt, og man forærer ideer og synspunkter bort. Det kan for det videre politiske arbejde være vigtigt, at et fremsat forslag fremsættes formelt, og derved føres til protokols. Listen gør sig til af, at Verner som den første foreslog FH's tidl. fabriksbygning erhvervet til bibliotek - da et mere visionært forslag næppe havde en chance i virkelighedens verden. Samtidig foreslog han bygningen af ældreboliger i Grønnevang. Modellen var ældreboligerne i Lyngby, der lå og ligger på Elmevangen, nær indkøbsmuligheder osv. Uden en protokollering ville alle idag gerne have æren, det fungerer jo fint.

Med Eva i socialudvalget lykkedes det faktisk at få ændret målsætningen for daginstitutionsdækningen. Det så bare ikke sådan uden på klos hold.

Perioden var mere præget af de små sager end af de store. Desuden havde Ole besluttet, at han ville flytte - og desværre lå ønskehuset i en anden kommune.

I usikkerheden om listens fremtid sprang Eva til socialdemokratiet, det var ikke lige hvad vi trængte til på det tidspunkt.

Kommuneplanlægningen var i hvert fald et af de store emner i den periode. De nye planlægningslove slog meget på borgerinddragelsen, et synspunkt der jo netop var vand på listens mølle. Geert Egger tog initiativ til og forestod Plangrupperne 79 og 81, hvori vi sammen med andre deltog. Det var nærmest studiekredse, men de resulterede i vægtige rapporter hvis hovedsyns-

punkter godt nok ikke vandt gehør. Det har dog været tydeligt at mærke, at de har haft en afsmittende virkning og tjent sit formål. Ved periodens slutning så det dog ret trøstesløst ud. Mange borgergrupper, foreninger og enkeltpersoner havde engageret sig i processen, men tabte meget naturligt gejsten, da flertallet blot trak afslutningen i langddrag. Listens omfattende mindretalsudtalelse var et forslag til en aktiv planlægningspolitik med borgernes trivsel som mål, sådan som det er lovens hensigt. For at nævne nogle detaljer: stop for yderligere udlæg af arealer til byzone. Forslag til en alternativ trafikstruktur, med henblik på at begrænse gennemfarts trafikken. Udvikling af "det grønne sving" som dannes af de militære øvelsesarealer, og forslag om at disse under en eller anden form åbnes for offentligheden. Ni sider.

1982 -1986.

Vi var syv som stillede op denne gang. Kjeld Suhr og Verner Nielsen blev valgt. Først i juni 82 lykkedes det at få vedtaget kommuneplanen. Skønt vi langtfra var tilfreds med resultatet, anså vi det for det nødvendige kompromis. Der gik et helt år og mere til inden planen gik i trykken, dvs inden andre end eksperter kunne læse, hvad kommuneplanen indeholdt. Vi sloges for sagen, og tilsidst måtte flertallet give sig. Som ved andre lejligheder fik vi ikke medhold hos Tilsynsrådet men i virkeligheden.

I september 82 enedes vi om, at ændre listens navn til Lokallisten. Jeg var nu ellers så glad for det muntre navn Oles Liste, under det var vi landskendte! Men jeg kunne da godt se, at det både for Ole og de nu valgte kunne være praktisk med en ændring. Men ellers var kemien ikke som den burde være mellem os aktive, så en dag meldte Kjeld sig ud af listen, Det var i april 83.

I februar 82 stemmer Verner sammen med Venstre, Konservative og Fremskridtspartiet mod boligbyggeri på Ny Allerødgaard. Dette pæne flertal var enige om, at her skulle slet ikke bygges.

I juni vedtages Vernes forslag om, at der årligt skal gives en redegørelse for kommunens forbindelse med Kommunernes Landsforening. Den kommer dog kun efter rykker.

Listen stemmer mod udsættelse af cykelstier på Kollerødvej, men det blev en lang, lang sag.

Forslagene fra budgetbehandlingen siger lidt om holdningen:

Begrænset takststigning i institutionerne. Budgetanalyse af de administrative processer i socialforvaltning. Tillægsbevillingsreserve.

Vedligeholdelsesudgifter til kommunale ejendomme. Oplevede at måtte fastholde flere socialdemokratiske forslag, som de selv havde trukket i protest.

Sådan er hvert eneste år fyldt op med forslag og ja og nej. Også 1983. Men i juni 83 tager en helt speciel sag sin begyndelse, som kom til at sluge mange af vores ressourcer mere end et år frem. På et ekstrordinært lukket byrådsmøde vedtager byrådet at iværksætte udarbejdelse af et forslag til lokalplan og kommuneplanændring for at kunne sælge en grund på Ny Allerødgård til IBM.

Planen var i strid med regionplanen og alle de forventninger borgerne kunne have til, hvad byrådet kunne finde på. Verner var ene om at gå imod. Byrådsmedlemmernes tavshedspligt var blevet indskærpet, så sagen kom først frem kort før byrådsmødet i august. Så indså også SF og de radikale, at de burde gå imod. Det lykkedes tilsidst Naturfredningsforeningens Lokalkomite at få engageret hovedforeningen i sagen, det blev en stor sag på landsplan. I august 84 desavouerede Miljøministeren Chr. Christensen sine rådgivere og sagde ja til byggeriet. Som derefter blev endeligt vedtaget af Allerød Byråd.

Da det er det mest omfattende, vi har været blandet ind i, og da det kan tages som et skoleeksempel på de veje en lokalliste må gå, og hvilken betydning den kan have, har jeg lavet et særligt afsnit om denne sag.

I juni 83 fik Verner vedtaget et forslag om at der etableredes et T-kryds ved Frederiksborgvej/Hammersholt Byvej. Så blev det syltet men i september kom der kroner på. Så blev licitationen udsat, selvom Verner stillede forslag om det modsatte. I august 84 vedtager man så endelig projektet. Først i 1986 er det færdigt.

Det er svært at vælge ud, hvad der bør nævnes, det bliver kun til eksempler. Noget kan synes helt småt: Et forslag fra Verner om at stationens perroner overdækkes vedtages videresendt som opfordring til DSB. Og vi fik faktisk overdækket også på perronen mod København.

1986 -1990.

Af Verners formidable indsats kunne man ikke se, at han kun nødtvungent havde stillet op i 1982. I 1986 var hans nej ubøjeligt. Vi lavede en liste med fem personer, men kun een blev valgt denne gang, mig sagde hunden. I praksis betød det, at Verner og jeg byttede roller, han blev en god vandbærer! Hverken Verner eller jeg havde det rette "publikumstække". Ole havde der evner som vi manglede. Det lod vi os nu ikke gå på af, vi gjorde så det vi kunne.

Altså måtte jeg på egen krop erfare det gruppepres, som byråd og udvalg udøver. Som medlem af ejendomsudvalget stifter man også et særligt bekendtskab med det danske dispensationstryk. Der gives ikke den regel indenfor planlovgivningen, som der ikke forventes dispensation fra.

Som genkommende emner erindres carporte og asbest-fjernelse. Udvalget havde en særlig opgave som den myndighed som skulle overvåge, at selve bygningerne i Sandholmlejrten var anvendelige til det godkendte antal asylansøgere, som blev anbragt der. I sept. 90 blev det til en sag for aviserne, før

man rettede sig efter vore påbud.

Det er jo ikke altid man kan komme med selvstændige forslag, men så troede jeg, at jeg ved at stille spørgsmål i hvert fald kunne demonstrere, at vi fandt emnet vigtigt og viste dermed, at det var under opmærksomhed. Den ny teknologi var en sådan sag. Nu er man da nået frem til at udvalgte byrådsmedlemmer har en on-line kontakt med rådhuset . I 1987 virkede det ganske utopisk.

Møderne før byrådsmøderne var blevet til rent interne anliggende, selvom vi nu og da gjorde opmærksom på, at enhver var velkommen. Der udviklede sig i denne periode der imod et samarbejde mellem byrådsmedlemmerne fra Lokallisten, SF og Radikale om jævnlige møder, hvor vi udvekslede erfaringer og synspunkter under indtagelse af god mad.

Måske var det denne arbejdsform som for første gang ledte Lokallisten ind i et budgetforlig? I hvert fald var vi med i de berømmede brede forlig for 1987 og 1988. Vi afværgede nedskæringer ved at acceptere en skatteforhøjelse, sikrede en moderat stigning i daginstitutionstaksterne i en treårs-periode, ja og meget andet. Det er selvfølgelig idag uforståeligt, at det kunne være en sag at sikre biblioteket terminaler til on-line søgning, men sådan var det.

Budgettet for 1986 måtte med det samme brydes op på grund af regeringens decemberpakke. Imidlertid havde den pålagte anlægsafgift ikke den forventede virkning, således at regeringen sidst på året måtte gribe til bygge- og anlægsstop. Derfor var det altså også nødvendigt at tage stilling til landspolitikken, herom i afsnittet om Kommunernes Landsforening.

En lokal sag som blussede op påny i 1986 var etableringen af et renseanlæg i Lynge Syd. Vi var gået ind for decentrale anlæg, men havde både Hovedstadsråd og byrådsflertallet imod os. Men efter Hovedstadsrådets krav skulle en første etape have været afsluttet i 1980! Placeringen mødte imidlertid modstand såvel hos naboer som ejeren af det område, som skulle eksproprieres til formålet. Usaglige indsigelser havde pludselig mere vægt end saglige og fik flertallet til at trække sagen i langdrag. En sag som kom til at løbe hele decenniet og ind i det næste! Vi holdt fast i det standpunkt, at rensningskravene skulle overholdes og sagen derfor måtte afsluttes.

En konkret klagesag fra 1986 over socialforvaltningen løb over i en mere generel som kulminerede i en rapport i 1987. På den ene side ikke værd at rippe op i, på den anden side mærkeligt hvis det er unævnt, at der er opslidende sager af den art. En sag der var svær at forholde sig til, når man ikke sad i socialudvalget - og dog kræves der stillingtagen og selvstudium var nødvendigt, fordi man ikke troede nogen af parterne over en dørtærskel. Der var tunge personlige konsekvenser for såvel de, som klagede, og for forvaltningen, som fik ny chef.

Påpegning i ejendomsudvalget af at det ikke var i overensstemmelse med regionplanen at udarbejde en lokalplan for Vassingerød der tillod grundvands-

forurenende virksomheder gav intet resultat. Det gjorde min henvendelse til Hovedstadsrådet imidlertid, endog inden planen var fremlagt. Man havde vedtaget den fremlagt - men undlod det, og kom blot året efter (i 88) med en ændret plan. Mine påpegninger af at en ændring af anvendelsesmulighederne for et område ville vække erstatsningkrav, ville man ikke høre på. I 1990 måtte man derfor købe en forurennet grund for 1.375.000 kr og betale en ulempeerstatning på 105.000 kr.

Da der i oktober 1987 blev fremlagt et forslag til en ny kommuneplan, kom det åbenbart som en overraskelse, at Lokallisten havde været så kreativ at stille ændringsforslag. Det blev så til en anden behandling i december, og så havde flere andre også fået gode ideer.

Forslaget stred på afgørende punkter mod regionplanen, noget fik man selv rensat ud og andet skulle man motiveres til fra Hovedstadsrådet. Det gjaldt Hammersholt center, udvidelse af erhvervsområde i Vassingerød og boligområde mellem Kongevejen og jernbanen i Blovstrød.

Et af vore forslag gik ud på at overføre Hvidestens arealer til landzone. Dette satte en debat igang, og skønt det ikke gav det hele, blev faktisk en del overført, efter at Seruminstittet i 1990 havde udbudt arealet til salg. Måske satte vi skibet i søen, men kompromiset har vi ikke æren af.

Som kuriosum kan nævnes, at byrådet vedtog at bevare Allerød Mølle. Men det lykkedes aldrig at finde et flertal for at sætte penge bag, ja end ikke til vedligeholdelsesudgifter!

Året 1988 fik sit præg af et skelsættende borgmesterskifte. Oskar Jensen takkede af , og Preben Nybo Andersen tog over. Måske var det en fejl, at jeg stemte på ham, i hvert fald kom vi aldrig siden politisk på talefod. Jeg blev formand for ejendomsudvalget. Men mens jeg ikke kunne gøre borgmestervalget om, kunne venstre repræsenteret ved Børge Gintberg godt løbe fra deres del af aftalen, så i marts 89 blev jeg væltet.

Klimaet i byrådet udviklede sig til det helt elendige. Venstre var og er endnu i dyb indre splittelse. Også i socialdemokratiet var der splid, og tre sociademokrater med gruppeformanden i spidsen dannede Allerød-Gruppen.

I 1988 og 89 blev det ikke til deltagelse i noget bredt forlig, for nu stod der nedskæringer på dagsordenen, som slet ikke var i harmoni med de opgaver der skulle løses.

Resultatet kunne vise sig i det groteske. Teaterensemblet Dr. Dante havde finansielle problemer, men den kommunale kasse var lukket i. Og samme folk som lukkede kassen forsøgte så at etablere en privat indsamling, for at bevare sympatien!

1990 - 1994.

Det lykkedes atter at få opstillet Lokallisten, men det var ikke blevet lettere. Atter fik vi kun et mandat. Det lykkedes mig dog at få en yderligere udvalgs-post, i teknisk udvalg. Det var en mulighed ved et valgteknisk samarbejde.

Jeg kunne sikre Venstre en ekstra plads i økonomiudvalget .- men borgmesteren var ikke interesseret. Så måtte jeg vende mig til andre, og Allerød Gruppen fik pladsen. Idag er vedkommende gruppeformand i - Venstre, tja.

Økonomiudvalget barslede med et debatoplæg om stationsarealerne, som vi straks tog afstand fra. Her var vi helt i overensstemmelse med opinionen og Handelsstandsforeningen, så det blev straks taget af bordet. Det kommer nok igen, men det var da interessant at mærke vinden i ryggen.

Sygdom er hvermands herre, og jeg måtte tage orlov et halvt år. Alice Kosack måtte som nr. 2 på listen tage roret. Jeg forsøgte derefter at omprioritere opgaverne, men jeg sad fast, så jeg gik endeligt ud med udgangen af 1990, glad for at Alice kunne og ville tage over.

Her under opsummeringen bemærker jeg, at jeg inden jeg atter stod i vandbærerens rolle, nåede at få vedtaget et forslag om, at der årligt skal afgives en redegørelse for, i hvilken grad spildevandsplanens målsætninger er blevet opfyldt. Det var da en god ide.

Som bekendt er det de ting, som er helt tæt på, som det er sværest at overskue. Alice veg ikke fra listens holdningsmæssige linje, sluttede løse ender af efter en anden, og nåede at sætte sit eget præg på arbejdet. Hun er altfor beskeden, når hun selv skal opsummere de ting, der er lykkedes, eller som ser ud til at lykkes. Der er også alle de forslag hun har bakket op om og været den sidste, nødvendige stemme. De tæller også med, selvom de kan være svære at udpege.

Blandt det, som er lykkedes nævner hun: at hindre anlæg af midlertidige parkeringspladser på det lille grønne område på hjørnet af Stationsvej og Amtsvej. Tror nogen, at området var reableret efter anvendelsen som parkeringsplads? Et andet initiativ som lykkedes, var at man besluttede at forældrerådene ved SFO skulle høres i forbindelse med tiltag inden for området. Det lyder indlysende, javel, men sådan er lokalpolitik, at der skal slås et slag for det indlysende. Det lykkedes således også at sikre Blovstrød Jernbaneklub stadig har kørselsadgang til deres værksted.

Og blandt det som ser ud til at lykkes, nævner hun, bevarelse af Lynges Bibliotek i bymidten. Og at få nedsat byggehøjden i Hvidestens byggeområde I, syd for Enghavevej, fra 12 m til 8,5 m. Først jublede vi over, at området kom i landzone, og så skal der argumenteres i mod højdebyggeri som om det var byzone! Ak, ak.

For Alice som for os andre har listen over de forslag, som ikke kunnet gennemføres været lang. På den anden side finder man altså her også et helt katalog over Lokallistens holdninger.

Her bringer vi uddrag af kataloget over, hvad vi ikke kom igennem med 1990 - 1994:

Vi kom ikke igennem med:

- bedre normering for Centerklassen fritidsordning
- Allerød Mølle til "huset i Allerød"
- fratrædelsesordning for ældre lærere (senere kom alligevel en ordning for 3 lærere)
- at pensionister ikke skal betale for brug af Pensionisthuset (senere viste der sig så stor administrationsudgifter i den forbindelse, så opkrævning af betaling måtte opgives
- gratis tandbehandling for plejehjemsbeboere
- ingen prisstigning på madudbringning til pensionister
- bevaring reglen om egne basislokaler for SFO
- forhindre nedlæggelse af lejligheder
- bevaring af hele Hvidestensarealet som grønt område
- at Allerød Kommunes borgere ikke pålægges udgiften til motorvejsramperne ved Kollerødvej
- hindre anlæg af ny vej mellem Sortemosevej og Østre Teglværksvej
- forslag om at få årets udgifter til at svare til årets indtægter vha en bufferordning i budgettet og dermed undgå tillægsbevillinger
- forslag om at undlade at nedrive sømandshjemmet på Prins Valdemars Alle
- at kontingentet til svømmehallerne ikke steg med mere end den almindelige indeksregulering. (Det har nu vist sig, at besøgstallet er faldet pga prisstigningen, således at indtægten er faldet, og man er nødt til at holde priserne uændrede i 1994)
- at hindre at lydavisen blev afskaffet...(og dog: generne ved afskaffelsen var så store, at den nu er genanskaffet
- forslag om at få stationspladsen renoveret og forskønnet og få mere hensigtsmæssige busterminaler
- at få gennemført samme sikkerhedsforanstalter for legepladser i SFO som der gennemføres på øvrige daginstitutionsområder

Dette skrives i august 1993, perioden er ikke ude og noget kan nås endnu. Vi synes vores farvel passende kunne indgå i valgkampen for at give den lidt perspektiv, så må det sidste halve år omtales en anden dag. Under alle omstændigheder er denne beretning jo højst ufuldstændig, blot at regne for mindreværdige punkter på den altid overfyldte dagsorden. Vi siger farvel og tak for denne gang, og slutter af med et afsnit om vor bearbejdning af Kommunernes Landsforening og om vor deltagelse i den landskendte sag om IBM's placering i Blovstrød.

Kommunernes Landsforening.

Kl kom tidligt til at spille en rolle i listens liv, selv om det jo ikke lyder så lokalt. Det er en organisation med en betydelig indflydelse. Magtfuld uden at skilte med det. Ser man nærmere på de regler, der ligger bag, forundres man. Det førte til, at Ole og jeg tog fat. Han kørte sagen i byrådet, når anledning gaves, eller på KL's delegeretmøder. Jeg skrev klager til Ombudsmanden og havde og har årlige indlæg i hovedstadspressen om emnet: Hvor meget bestemmer de? Hvor demokratiske er de?

Svarene fra Ombudsmanden var ikke særlig tilfredsstillende, men dog afklarende, og er idag det mest reale retlige henvisningspunkt, de studerende kan finde. Det startede med klager over investeringsrammerne, og senere over andre begrænsninger, som de årlige aftaler mellem regering og KL pålægger kommunerne. Sidste klage angik bygge- og anlægstoppet i 1986.

Der er meget at nævne, men materialet udlånes gerne.

Om kritikpunkterne i sig selv har jeg nylig fået offentliggjort en artikel i Tidsskriftet SALT 3/ 1993 under titlen: En uopdaget skandale. Nogle stikord: Valgsystemet er således indrettet, at lokallister slet ikke kan blive repræsenteret i KL's bestyrelse. KL træffer aftaler med regeringen, der er retligt uforpligtende, men som nærmest gives karakter af lov. KL er en privat forening, hvorfor den ikke er omfattet af lov om offentlighed i forvaltningen. KL er arbejdsgiverforening på det kommunale arbejdsmarked, men ingen spørgsmål om lønaftaler sendes nogensinde til afstemning i kommunerne. Kommunerne har ingen indflydelse på om der erklæres lock-out. Forhold der er helt ude af trit med, hvad vi forventer gælder offentlige myndigheder.

Det lykkedes at få Allerød Byråd med på et forslag om, at der burde findes en mulighed for, at bestyrelsen til KL valgtes på demokratisk vis. Det var et meget blødt forslag, alligevel faldt det, som før og siden.

Oles aktiviteter på delegeretmøderne affødte en invitation til at deltage i en konference om byrådsmedlemmernes arbejdsforhold, som KL afholdt. Det gav som resultat, at vort forslag fra 1974 om et informationsudvalg kom på prent i betænkning nr. 894/ 1980. Dog ganske anonymt.

Jeg havde fået det trykt i Allerød Posten engang, men det lykkedes aldrig at få det til debat i noget vi havde dengang som hed PR-udvalget. I 1987 var jeg så blandt Dafolopris-modtagerne med dette forslag, trykt i bogen "Fremtidens Kommune" 1987.

Der kom ikke meget ud af dette store sværdsslag. Men i det små: Et forslag om at man skulle kunne abonnere på byrådets dagsordener og udskrifter af byrådsprotokollen blev vedtaget. Og et forslag fra mig om at udvalgenes beslutninger skal kunne ses på biblioteket eller rådhuset vandt også gehør.

En sags historie - IBM i Allerød

Man kan dyrke historien for historiens egen skyld. Så kan der aldrig blive detaljer nok. Hvis man vil dyrke kommunernes historie ud fra den synsvinkel, er der, så længe papir og PC`overlever et uendeligt arbejde foran os. Hvis vi dyrker historien for fremtidens skyld, vælger vi ud. Og så er den historie jeg nu vil repetere omridset af, måske en af dem der bliver valgt fra? Når jeg vælger denne historie fremfor så mange andre, er det naturligvis fordi jeg mener, det er vel tidligt at vrage den. I den officielle historieskrivning er den allerede blevet vraget. Men jeg mener den har noget at sige os, både på lokalt plan, men også på landsplan.

Sagen tog sin begyndelse for nu ti år siden - ja måske før. De regler, der var gældende da, er i nogen grad blevet ændret siden. Nogle af dem endog på grund af denne sag.

Dog er plansystemet ikke ændret så afgørende, som der i 80`ernes slutning blev lagt op til. Perspektivet er ændret: Love, hvis formål har været langsigtet fornuftig planlægning med sikring af klageveje osv, hænges ud som snærende bånd på udviklingen.

Istedet for det store lovkompleks nås målet måske af de mindre ændringer, ud-hulende, som dråben udhuler stenen.

Der er skabt usikkerhed omkring planlægningen af fordelingen land/by. Hvis denne alene ligger på lokalt plan, vil det sige, at vi har sagt farvel til planlægning. Derfor er IBM sagen stadig en aktuel sag. Klare regler forhindrede, at en erhvervsvirksomhed af IBM`s karakter placeredes på landbrugsjord i Blovstrød, vest for Kongevejen. Trods alle regler kom den til at ligge der, som enhver kan se.

Blandt de ting, som er ændret, og som var vigtige ingredienser i sagsforløbet, kan nævnes at Hovedstadsrådet er nedlagt, og at Miljøministeren ikke mere skal godkende regionplaner. Konsekvenserne heraf har vi endnu til gode.

Lokallisten kunne ikke alene have bragt sagen op i det plan den kom. På den anden side, havde der ikke været en IBM-sag, hvis det ikke havde været for Lokallisten. Havde Verner optrådt som resten af byrådet, var sagen lige så stille trillet gennem afgørende instanser uden opmærksomhed, og man havde måtte nøjes med efterfølgende at forarges.

Som ovenfor fortalt, er listen startet ud fra en tro på, at det er muligt at handle ud fra en mindretalsposition bl.a. ved at kræve love og andre spilleregler overholdt.

Planlovenes muligheder for borgerinddragelse ønskede vi derfor i fuld anvendelse, og som det forhåbentlig er fremgået, tog vi alle turene med. Og et langt stykke ad vejen virkede det også, som om intentionerne blev taget al-

vorligt af byrådets flertal. Der postedes da ikke så få penge i processen for at lave en kommuneplan, selvom det trak ud med den endelige vedtagelse. Og da den endelig var vedtaget, forplumrede man alle de gode hensigter ved at undlade at trykke den! Først en klage til Tilsynsrådet eet år efter vedtagelsen fik trykkeriet igang!

Som helhed betragtet, var kommuneplanen ikke noget at råbe hurra for. Perspektivet i den var, at byområderne ville brede sig yderligere på naturens bekostning, handlen koncentrerer sig yderligere, med trafiksystemets hovedmål at bane vej for bilernes uhindrede strøm, mens kvartererne i kommunen mere og mere vil antage karakter af sektioner i eet stort motel.

Dette var resultatet af planens passive opfølgning af "udviklingen". Vi havde argumenteret for, at man formulerede målet som et lokalsamfund, der ser naturadgangen som den fundamentale lokale ressource, hvor byvæksten har nået sit optimale punkt og må stoppe, hvor kvarteret skal rumme muligheder for at være rammen om et aktivt fællesskab mellem alle samfundsgrupper.

Men altså, endnu inden kommuneplanen var blevet trykt, og få dage efter at jeg havde klaget herover til Tilsynsrådet, sendte Lokallistens medlem af byrådet, Verner Nielsen, den 26. juni 1983 en klage til samme Tilsynsråd over, at Allerød Byråd for lukkede døre havde vedtaget at iværksætte udarbejdelsen af et lokalplanforslag og en ændring til kommuneplanen. Hermed begyndte IBM-sagen.

Det areal, det drejede sig om, lå i landzone, og IBM ønskede at købe det, med henblik på placering af en afdeling kaldet EPL. Kun Verner Nielsen stemte imod. Medlemmernes tavshedspligt var blevet indskærpet, så sagen kom først offentligt frem kort tid før byrådsmødet i august 1983.

Svaret på Verner Niensens klage til Tilsynsrådet forelå allerede i september og lod forstå, at han intet havde at klage over. For når dørlukningen sker af hensyn til "forestående dispositioner", (og hvornår gør den ikke det?), i dette tilfælde altså salg til IBM, så bortfalder hensynet til borgernes inddragelse i planlægningen.

I juli-august 83 var tillæg-82 til regionplanen for hovedstadsområdet fremlagt til høring. Samtidig med vedtagelsen af ændring til kommuneplanen og vedtagelsen af lokalplanen for IBM, vedtog byrådet derfor at foreslå Hovedstadsrådet, at det pågældende areal blev udlagt til erhverv. En lokal debat om spørgsmålet havde ikke fået en chance!

Ændringerne greb ind i kommuneplanens hovedstruktur på afgørende vis, da der hermed er vist vejen til sammensmeltning af de to bysamfund Blovstrød og Lillerød. Det mellemliggende areal havde indtil da haft i det væsentlige samme karakter som i middelalderen. Et natur- og kulturbælte der strækker sig fra nordspidsen af Gribskov til Mølleåen vil som konsekvens af ændringen blive delt i to.

At dette ikke er mundsvejr, har den senere udvikling vist. Til den efterfølgende kommuneplan foreslog økonomiudvalget, at der placeredes et større boligbyggeri i området. Hertil fik man nej fra Hovedstadsrådet. Siden

er en større elektronikvirksomhed givet vide rammer indenfor en "lokalplan i landzone", og der er ført en ny vej tværs igennem spredningskorridoren. Med dette udtryk henvises der vist til spredning af dyr og planter, i Allerøds version bliver det mennesker.

Desuden har byrådet atter forsøgt sig med at få udlagt et areal til boligbyggeri, skønt uskyldigt lydende "boligreserve", og i skrivende stund kendes ikke Frederiksborg Amtsråds holdning hertil.

Nå, efter denne digression til nutiden går vi videre i fortiden. Efter byrådsmødet i august 83 klagede Verner Nielsen til planstyrelsen over den fremlagte lokalplan, over forslaget til ændring af kommuneplanen, over den manglende offentlighedsfase efter kommuneplanlovens § 6 og over uoverenstemmelsen med regionplanen. Altsammen alvorlige spørgsmål, der burde få de overordnede myndigheder til at gribe ind.

Fra Planstyrelsen fik han at vide, at han ikke kunne klage -- fordi han var medlem af byrådet. Altså overtog jeg klagen og sendte selvsamme tekst ind i mit navn. Klagen blev så besvaret, men det varede syv måneder at få svar!

Nu gik der gang i den lokale debat. Naturfredningsforeningens Lokalkomite tog afstand fra kommunens forslag og begyndte en sej kamp for at aktivere hovedforeningen.

Lokallisten holdt offentlige møder om sagen og indsamlede underskrifter, mens kommunen ikke foretog sig andet end den "nøgne fremlæggelse" -- og så en udsendelse af en pjece til naboejendommene!

Økonomiudvalget afviste i et enkelt indlæg i lokalpressen kritik med den begrundelse, at det er flertallets ret at ændre planer. Modstandernes påstande om, at forslagene var fremsat i strid med reglerne, kaldte økonomiudvalget ærekrænkende ringeagtsytringer.

Tillæg-82 til regionplanen for hovedstadsområdet blev så 1.nov.83 af Hovedstadsrådet sendt til godkendelse hos miljøministeren. VS, SF og Radikale Venstre stemte - ak forgæves - imod at lade anmodningen om godkendelse omfatte forslaget til det nye erhvervsområde i Allerød. Skumlerier om forhåndsftaler med Allerød Kommune afvistes af Hovedstadsrådets formand med, at han på et tidligt tidspunkt ved et møde med Allerøds borgmester Oskar Jensen havde henvist virksomheden til de allerede eksisterende erhvervsområder. Ikke desto mindre fremsendtes forslaget ukritisk med Allerød Kommunes argumentation, som var urigtig på flere punkter.

I modsætning til, hvad kommunen påstod, var der rigelig plads til IBM på de arealer i Hammersholt-knudepunktet, som ligger i Allerød Kommune. Navnet forvirrede i den lokale debat, og må gøre det endnu mere ti år efter, da disse arealer ligger langt fra Hammersholt. I kommuneplanen var arealerne udlagt til mindre, lokalt orienterede virksomheder -- hvilket var i strid med regionplanen.

Straks efter fremlæggelsen af planerne for et nyt erhvervsområde til IBM i landzone, svigtede byrådet selv - igen - kommuneplanen, ved at give tilladelse til placeringen af en anden elektronikvirksomhed i knudepunktet (Chr. Rovsing A/S) ved at dispensere for diverse højdebestemmelser osv.

Planstyrelsen havde heldigvis et andet syn på sagen. Den indstillede den 7. dec 83 til miljøministeren, at han ikke burde godkende IBM's placering på Ny Allerødgaard ved Blovstrød. Planstyrelsens argument var, at ændringen af regionplanen på dette punkt stred mod regionplanens hovedstruktur. Også Fredningsstyrelsen gik imod Hovedstadsrådet, og det med begrundelsen, at placeringen ville være landskabelig uheldig. Nogle kan idag ikke erindre sig noget landskab på stedet, som det var værd at bevare. Pudsigt, da det netop var de landskabelige fortrin, der fik IBM til at vælge den placering. Derfor var der i de foreløbige aftaler med Allerød en passus om, at det planlægningsmæssigt skull sikres, at der ikke kunne placeres byggeri mellem IBM og skoven! Såvel Lokallisten som Danmarks Naturfredningsforening klagede over, at ændringen af regionplanen end ikke havde været til høring. Verner og jeg tog på torsdagsvisit hos miljøministeren Chr. Christensen, ingen af systemets muligheder skulle forblive uprøvede. Der viste sig at være muligheder udenfor systemet, som virkede bedre for modparten

Kort før jul 83 blev der udskrevet valg til Folketinget, og miljøministeren stillede sin afgørelse i bero til efter valget. Derfor nåede også Foreningen af By planlæggere at komme med en indsigelse. Den kritiserede såvel forslaget regionplanmæssige konsekvenser, som konsekvenserne for kommuneplanlægningen. Og den uacceptable procedure blev også gjort til genstand for kritik.

Miljøminister Chr. Christensen godkendte så i marts 84 Tillæg 82 til regionplanen. Han undlod at godkende ændringen vedrørende Ny Allerødgaard. Her burde sagen have været sluttet. Men allerede på dette tidspunkt havde han sikkert besluttet at ville give tilladelsen. For afvisningen skete med den begrundelse, at høring ikke havde fundet sted. Da sagen på det tidspunkt havde løbet i hvert fald et år, måske mere, og da høringskravet var fastlagt i loven, var det i grunden fantastisk, at det først var nu, at en overordnet myndighed kunne se, at her var et problem. Eet er, at byrådet ikke i løbet af sommeren 83 var blevet orienteret om, at Hovedstadsrådet ved dets formand havde henvist byggeriet til eksisterende erhvervsarealer. Men det forekommer da helt usandsynlig, at ingen kompetente personer et eller andet sted på sagens vej i systemet skulle have været opmærksomme på, at en ændring af regionplanen skulle udsendes til høring?

Hvis vi havde glædet os over miljøministerens manglende godkendelse varede det kun kort. Han erklærede nemlig samtidig, at forslaget ikke var at anse i strid med de retningslinier af 22.feb.82, som af den forrige miljøminister var afstukket for tillæg til regionplanen. Det var en helt absurd påstand, når der netop i den skrivelse stod, at det var en forudsætning for godkendelse, at der ikke bliver udlagt arealer til regionale virksomheder i strid med hovedstrukturen, dvs uden for knudepunkterne. At forslaget indebar placering af en regional virksomhed havde Hovedstadsrådet meget omhyggeligt forklaret i planlægningsdokument PD 400.

Tommy Dinesen SF stillede spørgsmål til Miljøministeren i Folketinget, og fik på dette punkt det svar, at forslaget efter ministerens formening ikke væsentligt ville komme i strid med regionplanens hovedstruktur!

Hovedstadsrådet sendte straks det uændrede forslag til høring: ved anonce-ring og ved udsendelse af et foldet stk. A3 til kommuner, amter og biblioteker. Det hed "Specialtillæg marts 1983", og fortalte først nederst på side 2, at det handlede om et areal ved Ny Allerødgaard i Allerød Kommune. Det eneste nye var, at man kunne garnere med argumentet, at forslaget ikke kunne anses for at være i strid med hovedstrukturen, miljøministeren havde vist vejen.

I den lukkede indledende fase, havde SF og Radikale Venstre i Allerød blot stemt for planændringen, men de nåede at besinde sig og stemte imod i aug. 83. I foråret 84 gik vi sammen om en skrivelse, der ridsede sagens hovedpunkter op set fra klagernes side, med en appel til meningsfæller i Hovedstadsregionen om at støtte vor indsigelse.

Hverken Hovedstadsråd eller Allerød Kommune tog yderligere initiativer til at informere borgerne, hverken med borgermøder eller på anden vis. Forslaget blev vedtaget i begge råd uden rettelser. I skyndingen glemte Hovedstadsrådet da også at nævne, at Lokallisten i Allerød havde indsendt 740 underskrifter mod såvel metoderne som mod selve placeringen. Syv enkeltindsigelser fandtes der imod værdige til hver een linies referat.

Allerød Byråd vedtog under forudsætning af ministerens godkendelse såvel ændring til kommuneplan som lokalplan endeligt den 4.juli 84. Dog, den 25 juli anbefalede Planstyrelsen ministeren at sige nej, fordi forslaget var vedtaget af Allerød Byråd og Hovedstadsrådet uden der var foretaget de nødvendige ovevejelser vedrørende de næsten 200 hektar udlagt til Hammersholt-knudepunktet, hvor disse råd ikke havde fundet det muligt at placere IBM. Men IBM's arealebehov var 10 hektar, og i Allerød lå der i foråret 83 henved 30 hektar klar til brug indenfor Hammersholt-knudepunktet.

Såsnart det i aug. 83 var blevet kendt, at IBM ønskede at bygge i Allerød, fulge medierne sagen med stor interesse, det kunne være en historie for sig. I forsommeren 84 troede vi interessen toppede, men i august steg den til uanede højder. Måske siger det noget, at Bo Bojesen ofrede tre tegninger på sagen, to i Politiken og en i Blæksprutten. Naturfredningsforeningen gik kraftigt ind i sagen. Også den tidligere miljøminister, socialdemokraten Erik Holst og med ham den radikale senere miljøminister Lone Dybkjær ville have miljøministeren til at slutte op om Planstyrelsens nej.

Men, ministeren desavouerede sine rådgivere og sagde den 9.aug. 84 ja til byggeriet. Begrundelsen var dels en henvisning til, at der ikke var ledig jord til formålet i Hammersholtknudepunktet, dels en henvisning til byråd og Hovedstadsråds flertalsindstillinger. De naturmæssige betænkeligheder blev affær-

diget. De retlige perspektiver blev der ikke redgjort for. Eneste antydning af kritik, var et ønske om nærmere forklaring på, hvad man så havde tænkt sig med Hammersholtknudepunktet.

Hos tilhængerne af forslaget var glæden naturligvis stor, og i medierne landet over bragtes dagligt indslag om emnet, heraf adskillige uden synlig forbindelse med de faktiske forhold.

I en udsendelse med Mette Fugl i TV, gentog Chr. Christensen sit argument med at der manglede jord andet steds, og det harmede mig. Vi havde skrevet det i vore klager og vi havde fortalt ham personligt at det ikke passede, så han kunne ikke undskylde sig med at "det vidste han ikke". Mette Fugl havde ikke fanget pointen, så jeg udtalte mig til Ekstrabladet som den 30. aug. 84 citerede mig under overskriften "Minister løj i TV".

Efterfølgende blev han kaldt i samråd med Folketingets miljøudvalg. Oprindeligt med den hensigt, at få ham til at omgøre sin beslutning. En anden dag af Lone Dybkjær omformet til en antydning af, at man ville udtrykke sin mistillid til ministeren i Folketinget.

Enden på dette Intermezzo blev et inkvisitorisk møde med ministeren, hvorfra kun lidet er sluppet ud. Resultatet blev, at afgørelsen i en helt anden sag (fra Lumsaas) ikke skulle træffes, før efter et samråd. Men formentlig kan den debat, som fandt sted i Folketinget 2. nov. 84 i anledning af l. behandling af forslag til lov om ekspropriation af IBM- grunden, fremsat af VS og SF, anses for at være en gentagelse af argumenteringen i samrådet. Ministeren fik kraftig påtale men ingen ministerstorm.

IBM-landmålere gik igang på Ny Allerødgaards marker, samme dag ministerens godkendelse forelå. Verner Nielsen klagede til Tilsynsrådet over, at grunden blev solgt under markedsprisen. Svaret lød, at ganske vist skulle kommunen sælge til markedsprisen, men den kunne selv skønne, hvor markedsprisen lå. Sådan lukkede man øjnene for, at kommunens udgifter til byggemodningen balancerede med indtægten ved salget.

Det svar vi modtog på klagen til Planstyrelsen over den manglende §6-redegørelse var lige så nedslående. For ifølge Planstyrelsen redegjorde kommunens materiale klart for plangrundlaget. Et underligt svar. Der blev jo hverken før eller efter fremlæggelsen i aug. 83 af kommunen redegjort for, at der krævedes en regulær ændring af regionplanen, og at en sådan ændring krævede høring.

At dette var nødvendige betingelser, fortalte Planstyrelsen i næste afsnit af svaret, uden dog at kunne bekvemme sig til at sige: Her havde I altså ret.

Klager over forskellige momenter i sagen blev afvist af Ombudsmanden. Det skyldtes, at sagen havde været til behandling i et samråd i Folketingets miljø- og planlægningsudvalg, og fordi forslaget fra VS og SF om ekspropriation af IBM-grunden var til behandling i Folketinget. Min konklusion herpå var, (Frederiksborg Amts Avis 23. nov 84) at sagen kunne tjene som vejledning for klageplagede ministre: sørg for, at en penibel sag passerer Folketinget eller et samråd, så pakker Ombudsmanden sammen. At muligheden ikke blot var

teoretisk ,viste tamil-sagen jo senere.

Det var så de ydre begivenheder i IBM-sagen. Almindelig sund sans siger selvfølgelig, at en væsentlig del af historien er forløbet bag lukkede døre. Det var ualmindeligt heldigt at Planstyrelsens indstilling blev offentligt kendt, fordi det afslørede det interessebestemte ved miljøministerens afgørelse ned til sidste komma.

Men ellers er det svært at vide, hvordan de fagligt kompetente forvaltninger reagerede på forskellige niveauer. Hvilke skruptudser tvang miljøministeren sine nærmeste medarbejdere til at sluge?

Hvordan kom aftalen mellem IBM og Allerød istand? Hvad aftaltes mellem Hovedstadsrådets formand Bent Sørensen og Allerøds borgmester Oskar Jensen? Hvordan reagerede forvaltningen i Hovedstadsrådet?

Ringede finansminister Henning Christoffersen virkelig hjem fra IBM's hovedkvarter i USA til miljøministeren, og hvad sagde han?

Men i hvert fald, her løb en sag, som næppe vil kunne forløbe i fremtiden. Ideerne om borgerinddragelsen har ikke længere den samme kraft. Perspektiverne for Danmark ved en planlovgivning i lommen på det store erhvervsliv er lige skræmmende og blot een af mange gode grunde til at deltage i lokalpolitik.

Opstillede

Oles Liste 1974

Ole Pedersen

Oles Liste 1978

Ole Pedersen
Verner Nielsen
Eva Severin
Finn Zeuten-Olsson
Kjeld Suhr
Erik Nielsen
Poul Manse Nielsen
Grethe Janum

Oles Liste / Lokallisten 1982

Kjeld Suhr
Verner Nielsen
Per-Olof Johansson
Alice Kosack
Poul Lemke
Mogens Baltzersen
Poul Nielsen

Lokallisten 1986

Per-Olof Johansson
Alice Kosack
Henrik Stubbe
Lars Christensen
Ole Nymann

Lokallisten 1990

Per-Olof Johansson
Alice Kosack
Verner Nielsen
Ole Nymann
Geert Egger

Efterord

Der er nævnt nogle begivenheder og nogle navne i denne beretning - men meget er udeladt. F.eks: Enten var det de opstillede, som ikke blev valgt, eller også andre af listens venner, som lod sig vælge til diverse udvalg, kommissioner og hvad det ellers hedder. De gjorde alle et vigtigt stykke arbejde og holdt os andre løbende informeret. Nu det da nævnt.

Der kan også være små men skelsættende begivenheder, som ikke er kommet med. Som når Ole Nymann samlede modstandere mod lokalplanforslaget for bymidten i sin dagligstue og dermed udvidede vennekredsen.

Ved nedskrivningen af disse sider om Oles Liste/Lokallistens historie i Allerød, føles det også som en oplagt mangel ikke at kunne referere til en beretning om Allerød Kommunes historie. Da en sådan beretning ikke eksisterer, får historien om listens liv naturligvis slagside. Derfor bør man erindre, at vi prægede dagsordenen men repræsenterede sjældent flertallet og den retning det gav udviklingen